

Sygn. akt II Ka 187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Krystyna Święcicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2015 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 229 § 3 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 21 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 910/14

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. za podstawę orzeczenia przepadku przedmiotów w postaci 5 banknotów o nominale 100 złotych w związku ze skazaniem za czyn z art. 229 § 3 kk przyjmuje art. 44 § 2 kk,
2. podwyższa wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 5 (pięć);

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 187/15

UZASADNIENIE

M. S. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 9 lipca 2014 roku w miejscowości G., powiat (...), województwo (...), udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszom Policji D. K. i J. C. w kwocie 500 złotych oraz udzielił im obietnicy dalszej korzyści majątkowej

w wysokości 1500 złotych, w celu nakłonienia ich do naruszenia przepisów prawa, w postaci odstąpienia od przeprowadzenia czynności służbowych związanych z podejrzeniem popełnienia przez niego przestępstwa, przy czym wymienieni funkcjonariusze Policji nie przyjęli udzielonej im korzyści majątkowej ani jej obietnicy,

to jest o czyn z art. 229 § 3 kk;

II. w czasie i miejscu jak w punkcie pierwszym, będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 1,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował pojazdem mechanicznym w postaci motoroweru marki B. o nr rej. (...) po drodze publicznej w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie w dniu 10 kwietnia 2014r., sygn. akt V K 63/14 w związku ze skazaniem za przestępstwo,

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 910/14, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **M. S.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 229 § 3 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **M. S.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone oskarżonemu w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 zdanie drugie kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

V. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w ilości 100 stawek dziennych przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 15 złotych;

VI. na podstawie art. 44 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn z art. 229 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa w postaci 5 banknotów o nominale 100 złotych przechowywanych w Sądzie Rejonowym w Mińsku Mazowieckim pod numerem księgi depozytów (...);

VII. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku ze skazaniem za czyn z art. 178a § 4 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 9 lipca 2014 r. oraz 4 września 2014 r., tj. dwa dni – przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków postępowania kwotę 478,72 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając ten wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 4 kpk:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 44 § 1 kk polegającą na jego niesłusznym zastosowaniu jako podstawy wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci przepadku przedmiotów, które służyły oskarżonemu do popełnienia przestępstwa;

II. niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego M. S. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wynikające z niesłusznego przyjęcia, iż w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 69 § 4 kk, a nadto okoliczności sprawy świadczące o wysokim stopniu winy oskarżonego i wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu oraz uprzednia karalność oskarżonego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu M. S. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, oskarżyciel publiczny, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że podstawą wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci przepadku przedmiotów, które służyły oskarżonemu do popełnienia przestępstwa jest art. 44 § 2 kk oraz poprzez wyeliminowanie punktu IV wyroku, tj. orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i wnioski w niej zawarte, a nadto wniósł o podwyższenie wymiaru zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 5.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego okazał się o tyle skuteczny, że doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu Odwoławczego.

Mając na uwadze, że wniesiona apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz jego winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, w tym zakresie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy nie podzielił zawartej w apelacji prokuratora argumentacji kwestionującej słusność warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec M. S. łącznej kary pozbawienia wolności. Nie ma racji skarżący wykazując, że zastosowanie powyższego środka probacyjnego powoduje, że wymierzona oskarżonemu kara jest nieadekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu oraz nie spełnia wymogów prewencji szczególnej i ogólnej. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę łączną, której wymiaru oskarżyciel publiczny nie kwestionuje, oraz decydując o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, uwzględnił w sposób należyty wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk oraz przesłanki z art. 69 § 1, 2 i 4 kk.

Biorąc pod uwagę treść zarzutu apelacyjnego oraz jego uzasadnienie, w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do stopnia społecznej szkodliwości oraz limitujący wymiar kary stopień winy, to elementy wymiaru kary jako takiej i nie mają one zasadniczego wpływu na instytucję warunkowego zawieszenia jej wykonania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 czerwca 2009 r., II AKa 102/09, LEX nr 513126). Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r.,

II AKa 42/09, LEX nr 504090). W przypadku sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności dodatkowo uzależnione jest od stwierdzenia szczególnych okoliczności przemawiających za takim rozstrzygnięciem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż spośród argumentów eksponowanych w środku odwoławczym istotne znaczenie ma kwestionowanie przez oskarżyciela publicznego pozytywnej prognozy kryminologicznej poprzez stwierdzenie, że orzeczona kara pozbawienia wolności nie spełni swych celów w zakresie prewencji indywidualnej i może spowodować, że oskarżony nie będzie przestrzegać porządku prawnego w przyszłości, a także ocena, że w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 kk.

Brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, oskarżyciel publiczny wywodzi w głównej mierze z uprzedniej karalności oskarżonego. Przedmiotowa okoliczność została jednak właściwie oceniona przez Sąd I instancji. Zauważyć należy, że dotychczasowa karalność sprawcy, także za przestępstwo umyślne, nie stanowi przeszkody dla zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. W realiach niniejszej sprawy istotnym jest, że oskarżony dotychczas był karany jednokrotnie i to za czyn z art. 178a § 1 kk, co spowodowało, że w niniejszej sprawie został mu zarzucony i przypisany czyn z art. 178a w typie kwalifikowanym. Dlatego można twierdzić, iż popełniony przez oskarżonego czyn, będący przedmiotem niniejszego postępowania, nie jest przejawem przyjętej przez oskarżonego na stałe lekceważącej postawy wobec obowiązującego porządku prawnego.

Trzeba mieć również na uwadze, że każdy czyn i każdy sprawca wymaga indywidualnego potraktowania. Ustawodawca określając zagrożenie za przestępstwo z art. 178a § 4 kk (uwzględniające uprzednie skazanie z art. 178a § 1 kk), na poziomie od 3 miesięcy do lat 5 i dając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym 2 lat, miał na względzie właśnie konieczność indywidualizacji kary i dostosowania jej do realiów sprawy i osoby sprawcy.

Prawidłowo zatem, nie tracąc z pola widzenia uprzedniej karalności oskarżonego, Sąd Rejonowy uznał, że orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wystarczy dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Odmienny pogląd oskarżyciela publicznego, oparty na twierdzeniu, że zastosowane wobec oskarżonego w poprzedniej sprawie środki reakcji karnej nie odniosły zamierzonego rezultatu, nie mógł zostać zaaprobowany.

W przekonaniu Sądu II instancji, prokurator niesłusznie podniósł, również, że w sprawie M. S. nie zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 69 § 4 kk, uzasadniający obdarzenie wymienionego dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Wykładnia przepisu art. 69 § 4 kk nie może być dokonywana w oderwaniu od wyrażonej w art. 58 § 1 kk zasady, iż bezwzględna kara pozbawienia wolności musi być traktowana jako ultima ratio, tzn. jako ostateczność, w sytuacji gdy żadne inne środki nie są w stanie spełnić celów kary. Nie byłoby bowiem racjonalne uznanie, iż mimo prawidłowo wywiezionej przez Sąd Rejonowy pozytywnej prognozy kryminologicznej, konieczne jest zastosowanie wobec oskarżonego kary izolacyjnej. Zdaniem Sądu II instancji, art. 69 § 4 kk należy odczytywać jako nakaz szczególnie wnikliwej analizy wszystkich okoliczności przemawiających za warunkowym zawieszeniem wykonania kary lub przeciwko niemu, a co za tym idzie konieczność możliwie najbardziej obiektywnej oceny postawy sprawcy i jego właściwości oraz warunków osobistych.

W ocenie Sądu II instancji rozważania prokuratora zawarte w środku odwoławczym mające uzasadnić jego odmienny od Sądu Rejonowego pogląd w zakresie istnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, o którym mowa w regulacji art. 69 § 4 kk, są wybiórcze

i nie uwzględniają wszystkich okoliczności istniejących w sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności ustalone w sprawie, dotyczące oskarżonego oraz sytuacji w jakiej zdecydował się on na kierowanie motorowerem w stanie nietrzeźwości, oceniane łącznie, pozwalają przyjąć, że w odniesieniu do tego oskarżonego zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, umożliwiający zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk. Do okoliczności tych słusznie Sąd Rejonowy zaliczył obecną pozytywną postawę oskarżonego, ustabilizowany tryb życia oskarżonego, wykonywanie stałej pracy i utrzymywanie córki. Ponadto nie można pominąć okoliczności, że na jazdę w stanie nietrzeźwości oskarżony zdecydował się w trudnej dla niego sytuacji życiowej. Jak wyjaśnił oskarżony, w dniu 7 lipca 2013 roku zmarł jego wujek, którym opiekował się od wielu lat, a musiał on rozwieść nekrologi, ponieważ jego brat, który miał to zrobić nie przyjechał, a pogrzeb był w dniu 9 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy słusznie w tym zakresie nie odmówił wiarygodności oskarżonemu, tym bardziej, że na tę okoliczność powoływał się on już w dniu jego zatrzymania, co potwierdzają zeznania funkcjonariusza policji J. C. (k.94v).

Mając powyższe na względzie, zastosowanie przez Sąd Rejonowy środka probacyjnego na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk, wbrew twierdzeniom oskarżyciela publicznego, było słuszne, dlatego postulowane przez apelującego uchylene orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności nie było uzasadnione.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, orzeczona wobec oskarżonego kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wzmocniona dodatkowo dolegliwościami wynikającymi z kary grzywny, pozwoli na zasadne oczekiwanie, iż nie powróci on na drogę przestępstwa. Wyznaczony oskarżonemu trzyletni okres próby z pewnością pozwoli na zweryfikowanie przyjętej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Fakt, iż w razie popełnienia przez M. S. kolejnego przestępstwa możliwe będzie zarządzenie wykonania zawieszony kary, niewątpliwie będzie motywował oskarżonego do przestrzegania prawa, a tym samym przyczyni się do spełnienia wychowawczych celów kary.

Należy natomiast zgodzić się ze skarżącym, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy niesłusznie uznając, że dowody rzeczowe w postaci 5 banknotów o nominale 100 złotych, są przedmiotami pochodzącymi bezpośrednio z przestępstwa, błędnie za podstawę prawną orzeczenia ich przepadku przyjął przepis art. 44 § 1 kk.

Wyjaśnić należy, iż przedmiotem pochodzącym bezpośrednio z przestępstwa jest wyłącznie taki przedmiot, którego warunkiem uzyskania jest realizacja znamion określonego przestępstwa. Tak więc to sprawca w sposób przestępny musi wejść w posiadanie rzeczy, która – jeśli nie podlega zwrotowi stosownie do art. 44 § 5 kk – może być uznana za tę określoną w treści art. 44 § 1 kk.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności niniejszej sprawy wskazać zatem należy, iż nie ulega żadnej wątpliwości, że objętych przypadkiem 5 banknotów o nominale 100 zł, oskarżony nie uzyskał za pomocą przestępstwa określonego w art. 229 § 3 kk, będącego przedmiotem tej sprawy, a nawet – co wynika już z samej istoty takiego czynu – nie mógł ich tą drogą uzyskać. Przeciwnie nie żądał on tych pieniędzy, a wręcz przeciwnie, to on wręczył je funkcjonariuszom Policji. Tym samym, orzekanie przepadku zabezpieczonych w sprawie banknotów w oparciu o przepis art. 44 § 1 kk, uznać należy za oczywiście błędne.

Niewątpliwie zaś banknoty, które oskarżony przekazał funkcjonariuszom Policji w celu nakłonienia ich do odstąpienia od przeprowadzenia z nim czynności służbowych związanych z podejrzeniem popełnienia przez niego przestępstwa, należało uznać za przedmioty służące do popełnienia przestępstwa, bowiem ich użycie umożliwiło oskarżonemu realizację zamierzonego czynu przestępnego. Co do tego typu przedmiotów również w pełni uzasadnione jest orzeczenie ich przepadku, jednakże podstawą prawną orzeczenia tego środka karnego powinien być przepis art. 44 § 2 kk, stanowiący, że Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.

Uwzględniając zatem powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, iż zaskarżony wyrok wymaga korekty zgodnej z pierwszym zarzutem apelacyjnym skarżącego, tj. poprzez przyjęcie za podstawę przypadku przedmiotów w postaci 5 banknotów o nominale 100 złotych, w związku ze skazaniem za czyn z art. 229 § 3 kk, przepisu art. 44 § 2 kk, zamiast błędnie powołanego art. 44 § 1 kk.

Na uwzględnienie zasługiwał również wyrażony przez oskarżyciela publicznego w toku rozprawy odwoławczej wniosek o podwyższenie wymiaru orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 5.

W ocenie Sądu Okręgowego szczegółowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy orzekając środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat dopuścił się uchybienia z art. 438 pkt 4 kpk. Sąd I instancji orzekając ten środek nie uwzględnił w wystarczającym stopniu wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary zawartych w kodeksie karnym (art. 53 kk w zw. z art. 56 kk), w wyniku czego przedmiotowy środek karny orzeczony został na okres nieadekwatny do stopnia winy sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Należy zauważyć, że problem prowadzenia pojazdów, tak mechanicznych, jak i innych, pod wpływem alkoholu jest obecnie szeroko nagłaśniany przez środki masowego przekazu, które stale informują o tragicznych następstwach tego rodzaju postępowania. Nie powstrzymało to jednak oskarżonego, przed wprawieniem się w stan upojenia i prowadzeniem w tym stanie motoroweru. Nie ulega wątpliwości, że zachowania takie wymagają napiętnowania. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczony przez Sąd Rejonowy względem oskarżonego czas obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nie jest adekwatny do stopnia naruszenia przez niego obowiązków i reguł ostrożności. Pamiętać trzeba, że oskarżony kierował pojazd mechaniczny mając 1,40 mg/l, a więc ilość progową z art. 115 § 16 kk - decydującą o stanie nietrzeźwości i zarazem o uznaniu czynu za przestępstwo z art. 178a kk - przekroczył ponad pięciokrotnie. Kierował pojazdem mechanicznym w takim stanie w terenie zabudowanym, około godziny 15, kiedy natężenie ruchu było jeszcze bardzo duże, stwarzał tym samym ogromne zagrożenie dla innych uczestników, które być może tylko dzięki zatrzymaniu go przez Policję ostatecznie nie miało tragicznego finału. Ponadto istotną okolicznością jest fakt, że czyn ten popełnił niespełna 3 miesiące po tym jak skazany został prawomocnym wyrokiem Sądu za czyn z art. 178a § 1 kk, mocą którego orzeczono wobec niego m.in. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. W tych okolicznościach oskarżony nie zasługuje na tak daleko idącą łagodność w zakresie ferowania orzeczenia w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów, jaka wynika z orzeczenie go w wymiarze 3 lat. W jego sytuacji uzasadniona jest bowiem ocena, że wymaga on dłuższego okresu, w którym będzie trwał jego rozbrat z wykonywaniem czynności kierowcy pojazdów mechanicznych, niezbędnego na refleksję nad dotychczasowym postępowaniem. W ocenie Sądu odwoławczego takim okresem w realiach niniejszej sprawy będzie okres 5 lat. Okres ten we właściwym zakresie uwzględni nadto społeczną szkodliwość popełnionego czynu, stopień winy oskarżonego oraz względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej argumentację, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, że podwyższył wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 5, a w pozostałej części – jako prawidłowy i słuszny – zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na fakt, iż w wyniku częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora wyrok został zmieniony na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 456 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.